

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Macieja Długoleckiego

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2020 r.

sprawy **A. S. (1)**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Trzciance

z dnia 21 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 271/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. W. (1) kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze.
3. Zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i wymierza jej opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

Hanna Bartkowiak

1UZASADNIENIE		
1Formularz UK 2	1Sygnatura akt	1IV Ka 376/20
1Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	11	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

1Wyrok Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 21 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 271/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

1# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

1# oskarżyciel posiłkowy

1# oskarżyciel prywatny

1# obrońca

1# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

1# inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

1# na korzyść

2# na niekorzyść

1# w całości

1# w części

1#

1co do winy

1#

1co do kary

1#

1co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

1Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

1#	<i>1art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</i>	
1#	<i>1art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</i>	
1#	<i>1art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
1#	<i>1art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
1#	<i>1art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</i>	
1#	<i>1art. 439 k.p.k.</i>	
1#	<i>1brak zarzutów</i>	

0.11.4. Wnioski

1#	1uchylenie	1#	1zmiana
-----------	-------------------	-----------	----------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
--	--

<i>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
1Lp.	1Zarzut	
13.1.	1 Obraza przepisów postępowania, tj. art. 8 § 2 kpk poprzez wydanie skazującego rozstrzygnięcia zasadniczo sprzecznego z postanowieniem ogłaszającym upadłość z dnia 8 maja 2018 r., które jako rozstrzygnięcie konstytutywne, tj. kształtujące stosunek prawny dotyczący oskarżonej jako osoby upadłego, winno być dla sądu karnego wiążące.	1# zasadny 2# częściowo zasadny 3# niezasadny
1 Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
1 W badanej sprawie nie doszło do naruszenia zasady wynikającej z art. 8 § 2 kpk. Znamiennym jest, że Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., XI Wydział Gospodarczy do Spraw Upadłościowych i Naprawczych rozpoznając wniosek oskarżonej złożony do tego Sądu w dniu 30 stycznia 2018 r. badał okoliczności uzasadniające ogłoszenie upadłości		

konsumenckiej A. S. (1) na dzień wydania postanowienia w tej kwestii (a więc 9 maja 2018 r.), a nie na dzień dokonania przez nią zarzuczonego jej w akcie oskarżenia czynu. Jest to bardzo ważna okoliczność, gdyż Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w zakresie strony podmiotowej przestępstwa z art. 286 § 1 kk czynił to na dzień 2 lutego 2016 r., kiedy to miał zostać popełniony czyn zabroniony. Datę tę od momentu wydania postanowienia z dnia 9 maja 2018 r. o ogłoszeniu upadłości konsumenckiej A. S. (1) dzieli prawie dwa lata. Podkreślić jeszcze trzeba, że uwzględnienie wniosku przez sąd upadłościowy (oznaczające dodatkowo niestwierdzenie przez ten organ negatywnych przesłanek ogłoszenia upadłości konsumenckiej uregulowanych w art. 491⁴ ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe) wcale nie wyklucza, że na dzień 2 lutego 2016 r. oskarżona miała świadomość swojej złej sytuacji finansowej (w znaczeniu karnym) i zlecając pokrzywdzonemu M. W. (1) wykonanie płatnej usługi transportowej działała z zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenia go w błąd co do możliwości i zamiaru uiszczenia należności za wykonaną usługę w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadzenia tego podmiotu do niekorzystnego

rozporządzenia swoim mieniem. Wyjaśnić w tym miejscu należy, że „umyślność w rozumieniu art. 491⁴ ust. 1 ustawy – Prawo upadłościowe oznacza objęcie przez dłużnika zamiarem doprowadzenia do niewypłacalności albo jej pogłębienia, a nie sam fakt umyślnego dokonania czynności, które ostatecznie do niewypłacalności doprowadziły. Przykładowo, umyślne zaciągnięcie zobowiązań w sytuacji, gdy zamiarem dłużnika nie było doprowadzenie do niewypłacalności, nie będzie oznaczało zawinionego wywołania stanu niewypłacalności” (P. Z., Prawo upadłościowe. Komentarz, wydanie 6, 2020, L.). Mając to na względzie należało stwierdzić, że umyślność czy niedbalstwo w rozumieniu art. 491⁴ ustawy – Prawo upadłościowe nie jest pojęciem tożsamym z „umyślnością” i „zamiarem bezpośrednim kierunkowym” z art. 286 § 1 kk. Tak więc brak stwierdzenia przez sąd upadłościowy istnienia tej przesłanki negatywnej ogłoszenia upadłości konsumenckiej nie wyklucza przypisania takiemu dłużnikowi – oskarżonemu w procesie karnym odpowiedzialności za czyn z art. 286 § 1 kk popełniony przed datą wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości.

2 Podobnie należało ocenić kwestię braku stwierdzenia przez sąd upadłościowy

zaistnienia negatywnej przesłanki ogłoszenia upadłości polegającej na zaniechaniu zgłoszenia w terminie wniosku o upadłość przez dłużnika mającego taki obowiązek. Niezwykle istotne w tym aspekcie jest to, że „niespłacanie przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą zobowiązań niezwiązanych z taką działalnością gospodarczą nie niesie za sobą obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości przedsiębiorcy. Nie ma więc przeszkód, aby ogłosić upadłość takiego konsumenta, będącego byłym przedsiębiorcą i umorzyć jego zobowiązania, także te pochodzące z działalności gospodarczej, jeśli nie zostały spłacone wcześniej” (P. Z., Prawo upadłościowe. Komentarz, wydanie 6, 2020, L.). Jak wynika z informacji podanych w piśmie Biura (...) z dnia 28 listopada 2018 r. większość zobowiązań A. S. (1) było jej długami osobistymi, tylko nieliczne (cztery kredyty zaciągnięte w (...) Banku S.A. (...) Banku S.A.) związane były z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą. Nie dziwi w takiej sytuacji fakt, że sąd upadłościowy rozpatrując wniosek o ogłoszenie upadłości konsumenckiej nie stwierdził by oskarżona nie zadośćuczyniła zaistniałemu wcześniej obowiązkowi zgłoszenia wniosku o upadłość jako przedsiębiorcy. Konkludując, trzeba wyraźnie podać, że również ta okoliczność nie miała żadnego

znaczenia dla przedmiotowej sprawy karnej.

3 Sąd Okręgowy ostatecznie uznał, że błędne było stanowisko apelującego jakoby Sąd Rejonowy wydając zaskarżone orzeczenie związany był treścią postanowienia z dnia 9 maja 2018 r. o ogłoszeniu upadłości konsumenckiej A. S. (1) przy ocenie zamiaru oskarżonej co do zarzucanego jej czynu z dnia 2 lutego 2016 r. Jak wykazano wcześniej sąd upadłościowy weryfikuje zupełnie inne przesłanki i bada odmienne okoliczności aniżeli te mające wpływ na ocenę winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego jej przestępstwa oszustwa. Wobec tego postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P., XI Wydziału Gospodarczego do Spraw Upadłościowych i Naprawczych z 9 maja 2018 r. (choć jest orzeczeniem konstytucyjnym) nie rzutowało na przedmiotową sprawę karną i fakt jego wydania nie stanowił przeszkody dla przypisania podsądnej odpowiedzialności karnej za czyn z art. 286 § 1 kk.

1Wniosek

1Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej A. S. (1) od stawianego jej zarzutu.

*1# zasadny
2# częściowo zasadny
3# niezasadny*

1Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny,

<p><i>częściowo zasadny albo niezasadny.</i></p>		
<p><i>1Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by w badanej sprawie doszło do naruszenia art. 8 § 2 kpk. Wobec tego nie było powodów by ingerować w jakikolwiek sposób w treść zaskarżonego orzeczenia, zwłaszcza w ten sposób by wydać wyrok reformatoryjny i uniewinnić podsądną od zarzucanego jej przestępstwa.</i></p>		
<p><i>1Lp.</i></p>	<p><i>1Zarzut</i></p>	
<p><i>13.2.</i></p>	<p><i>1Obraza przepisów postępowania – art. 7 kpk, tj. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, brak wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności faktycznych sprawy poprzez nierozważenie przesłanek, którymi musiał kierować się sąd upadłościowy wydając postanowienie o ogłoszeniu upadłości oskarżonej, do których to przesłanek należy m.in. niezawiniona przez dłużnika przyczyna powstania lub zwiększenia stanu niewypłacalności, co oznacza, że niewypłacalność nie była spowodowana umyślnym działaniem oskarżonej jako dłużnika lub jej rażącym niedbalstwem, a także przyjęcie, że do zgłoszenia wniosku o upadłość przez</i></p>	<p><i>1# zasadny 2# częściowo zasadny 3# niezasadny</i></p>

	<p><i>oskarżoną jako przez dłużnika doszło w terminie oraz w oparciu o prawdziwe i zupełne dane z wniosku o ogłoszenie upadłości, rezultatem czego jest nieuprawnione wyciągnięcie odmiennych od sądu upadłościowego wniosków, a mianowicie, że oskarżona jako osoba, wobec której ogłoszono upadłość, miała – i to już w dniu 2 lutego 2016 r. – pełną świadomość swojej sytuacji finansowej, tj. że prowadzona przez nią firma nie ma płynności finansowej, a także przede wszystkim, że oskarżona rzekomo w sposób umyślny, celowy i świadomy, doprowadziła do stanu swej niewypłacalności.</i></p>	
<p><i>1Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</i></p>		
<p><i>1 Przedmiotowy zarzut choć literalnie został skonstruowany odmiennie od poprzedniego i apelujący podał inny przepis karnoproceduralny, który miał jego zdaniem zostać naruszony przez Sąd Rejonowy, de facto stanowi powtórzenie argumentacji skarżącego przedstawionej w ramach zarzutu omówionego już w pkt 3.1.</i></p> <p><i>2 Nie sposób przyjąć by Sąd I instancji zaniechał wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności faktycznych sprawy poprzez to, że nie rozważył przesłanek, którymi kierował się sąd upadłościowy wydając</i></p>		

postanowienie o ogłoszeniu upadłości konsumenckiej oskarżonej. Należy ponownie wskazać, że okoliczności podlegające badaniu przez sąd upadłościowy przy rozpoznaniu wniosku A. S. (1) o ogłoszenie upadłości konsumenckiej nie miały decydującego znaczenia dla przedmiotowej sprawy, w szczególności wydanie postanowienia o ogłoszeniu upadłości konsumenckiej podsądnej nie było żadną przeszkodą dla przypisania jej odpowiedzialności karnej za czyn z art. 286 § 1 kk i stwierdzenia, iż jej zachowanie w dniu 2 lutego 2016 r. wyczerpało wszystkie ustawowe znamiona zarzuczonego jej przestępstwa.

3 Istotne jest to, że Sąd Rejonowy nie prowadził przedmiotowego postępowania karnego w celu stwierdzenia czy A. S. (1) w sposób umyślny, celowy i świadomy doprowadziła do stanu swojej niewypłacalności. Co więcej Sąd ten nie czynił ustaleń czy na dzień 2 lutego 2016 r. oskarżona była niewypłacalna, czy też nie, gdyż nie było to rolą sądu karnego, którego zadaniem było ustalenie czy zachowanie oskarżonej wyczerpywało wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa oszustwa. Dla zadośćuczynienia temu zadaniu nie było potrzeby podejmowania czynności dowodowych w celu stwierdzenia, czy na dzień 2 lutego 2016 r. oskarżona była

podmiotem niewypłacalnym i czy już wtedy istniały przesłanki ogłoszenia przez nią upadłości.

4 Z kolei sąd upadłościowy w toku właściwego dla siebie postępowania nie czynił ustaleń co do tego, czy na dzień 2 lutego 2016 r. A. S. (1) miała pełną świadomość odnośnie swojej sytuacji finansowej, ponieważ zagadnienie to nie było kluczowe dla wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości konsumenckiej. Natomiast Sąd karny był nie tylko uprawniony ale wręcz zobowiązany by w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, odpowiednio oceniony, ustalić, czy rzeczywiście już w dniu 2 lutego 2016 r. oskarżona wiedziała, że znajduje się w ciężkiej sytuacji finansowej związanej z brakiem płynności finansowej i niemożnością regulowania na bieżąco swoich zobowiązań finansowych, a mimo tego zdecydowała się na zlecenie pokrzywdzonemu wykonania płatnej usługi transportowej, za którą następnie nie uiściła należnego wynagrodzenia. Już w tym miejscu można wskazać, iż wszystkie ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w tym zakresie były trafne.

1Wniosek

1Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie

1# zasadny
2# częściowo zasadny

oskarżonej A. S. (1) od stawianego jej zarzutu.	3# niezasadny	
1Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
1Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Sądowi Rejonowemu nie można zarzucić zaniechania wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy mających wpływ na ocenę zarówno sprawstwa jak i winy A. S. (1). Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie istotne dowody i ustalił stan faktyczny badanej sprawy w sposób wystarczający dla oceny zachowania oskarżonej pod kątem wyczerpania przez nią wszystkich znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk.		
1Lp.	1Zarzut	
13.3.	1Obraza przepisów postępowania – art. 7 kpk, tj. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na nieuzasadnionym przyjęciu jako jedynie w części wiarygodnych wyjaśnień oskarżonej, w pozostałym uznaniu ich jako niewiarygodnych z uwagi na wykrętny i wymijający charakter bądź też przemyślaną linię obrony, podczas gdy należało	1# zasadny 2# częściowo zasadny 3# niezasadny

wyciągnąć odmienne wnioski.
Wg apelującego:

2a) **nieuprawnionym uproszeniem ze strony Sądu jest stwierdzenie, że dopiero po przedmiotowym zdarzeniu oskarżona uświadomiła sobie, że prowadzoną przez nią działalność gospodarcza nie przynosi już zysków, podczas gdy oskarżona zgodnie z obiektywnym i niekwestionowanym materiałem dowodowym, a w szczególności zeznaniami o wysokości osiągniętego dochodu/poniesionej straty za lata 2015 i 2016, wyjaśniła, że od miesiąca kwietnia 2016 r. zaczęła się strata i w każdym kolejnym miesiącu były już straty, zaś pod koniec 2016 r. podjęła decyzję o zakończeniu działalności gospodarczej,**

3b) **pomimo iż istotnie oskarżona jeszcze przed datą 2 lutego 2016 r. borykała się z problemami finansowymi, w czasie zawierania umowy z pokrzywdzonym miała jeszcze prawo przypuszczać, że problemy te – jako ryzyko związane z prowadzeniem każdej działalności gospodarczej – są etapem przejściowym, który uda się zażegnać, przy czym wniosek ten był motywowany faktem porównania dochodów z 2014, 2015 i 2016 r. – dochód netto za 2015 r. wynoszący 100.727,01 zł był bowiem około dwukrotnie wyższy aniżeli w 2014 r., ponadto w styczniu 2015 r. działalność oskarżonej przyniosła stratę -1.775,66 zł, natomiast w 2016 r. w tym samym miesiącu zysk**

w wysokości 6.768,68 zł, w lutym 2015 r. zysk wyniósł 2.726,28 zł, natomiast w 2016 r. w tym samym okresie zysk wyniósł 13.559,81 zł; tak obiecujące rozpoczęcie roku 2016 pozwalało tym samym oskarżonej przypuszczać, że istotnie problemy finansowe uda się jeszcze opanować i z powodzeniem kontynuować działalność gospodarczą,

4c) dążąc do poprawy sytuacji finansowej oskarżona podejmowała się różnego rodzaju starań, w tym m.in. zawierając zlecenia spedycyjne takie jak z pokrzywdzonym, co nie może być odebrane jako działania przestępcze, lecz właśnie jako próba poprawy kondycji ekonomicznej firmy; podobnie ocenić należy zaciąganie zobowiązań ujętych we wniosku o ogłoszenie upadłości czy też w raporcie BIK-u, które miały na celu zażegnanie pojawiających się problemów finansowych związanych z przestojami najmowanego sprzętu związanymi z częstymi awariami, brakiem uzyskania spodziewanego finansowania w większej kwocie od jednego z banków, opóźnieniami w płatnościach przez kontrahentów, kosztami prowadzenia bieżącej działalności gospodarczej,

5d) zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, logiczne i tym samym przekonujące jest usprawiedliwienie przez oskarżoną faktu niezapłacenia pokrzywdzonemu za

	<p>wykonaną usługę transportową z odroczonym terminem płatności (do dnia 20 marca 2016 r.) albowiem z minimalnego zysku uzyskanego z realizacji zlecenia, oskarżona istotnie mogła kwotę tę w całości przeznaczyć na bieżące funkcjonowanie firmy oraz utrzymanie rodziny,</p> <p>6e) fakt występowania oskarżonej w określonej roli procesowej w niniejszym postępowaniu i zainteresowanie końcowym rozstrzygnięciem sprawy – wobec braku innych obiektywnych powodów do podważenia wyjaśnień oskarżonej – nie może sam w sobie świadczyć o niewiarygodności złożonych przez oskarżoną wyjaśnień,</p> <p>7w rezultacie zaś powyższej niewłaściwej oceny doszło do błędów w zakresie ustaleń faktycznych skutkujących niezasadnym przypisaniem oskarżonej odpowiedzialności za zarzucany czyn.</p>	
<p><i>1Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</i></p>		
<p><i>1 W pierwszej kolejności Sąd odwoławczy stwierdził, iż przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Trzeba podkreślić,</i></p>		

iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wyraźnie wymienił wszystkie dowody (bądź ich części), którym przyznał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też w uzasadnieniu wskazania powodów, które wpłynęły na takie a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy po wnikliwym i dokładnym zapoznaniu się z aktami sprawy nie dostrzegł powodów, które przemawiałyby za tym by w jakikolwiek sposób podważać słuszność przedstawionej w uzasadnieniu wyroku oceny materiału dowodowego.

2 Konieczne jest jeszcze zwrócenie uwagi na fakt, że obrońca A. S. (1) podważając słuszność oceny wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonej nie powołał żadnych konkretnych zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy czy doświadczenia życiowego, które miałyby zostać naruszone przez Sąd Rejonowy przy wykonywaniu tej czynności. Apelujący uchybienia w tej kwestii łączy de facto jedynie z tym, że okoliczności wynikające z dowodów, którym Sąd Rejonowy przyznał przymiot wiarygodności były odmienne aniżeli to co podawała w swoich wyjaśnieniach podsądna. Obrońca konstruuje w taki sposób

ten zarzut zdaje się zapominać, iż podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo oparcia się tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej w niniejszej sprawie apelacji skarżący tak właśnie czynił, skoro przedstawił jedynie własną, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów i to jeszcze taką, która nie respektowała wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Ten przewidziany w art. 410 kpk obowiązek dotyczy nie tylko sądu przy rozstrzygnięciu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II KK 135/19, opubl. Legalis nr 1922670). Kontrola instancyjna nie potwierdziła żadnego z argumentów podanych przez obrońcę w ramach podważania słuszności oceny dowodów z wyjaśnień A. S. (1). Wobec tego Sąd odwoławczy w pełni poparł i zaakceptował tak ukształtowaną przez Sąd Rejonowy ocenę tego

konkretnego dowodu oraz wartościowanie pozostałego zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego.

3 Wyraźnie zaznaczyć trzeba, że Sąd Rejonowy w żadnym miejscu w uzasadnieniu wydanego wyroku nie przyjął by dopiero po przedmiotowym zdarzeniu oskarżona uświadomiła sobie, że prowadzona przez nią działalność gospodarcza nie przynosi już zysków. Wręcz przeciwnie, w rubryce 2.1. poświęconej ocenie dowodów Sąd I instancji wskazał wprost, że ta część wyjaśnień podsądnej, w której podawała ona wskazane powyżej okoliczności, była niewiarygodna i jako taka została słusznie odrzucona przez Sąd niższej instancji przez co nie stanowiła podstawy czynionych ustaleń faktycznych. Wobec niespójności tej części omawianego zarzutu z faktyczną treścią uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy nie widział potrzeby głębszej analizy tego zagadnienia.

4 W świetle argumentacji skarżącego do omawianego tu zarzutu odwoławczego niezbędne było jeszcze poruszenie aspektu rzutującego istotnie na całość tej sprawy. Jak już była mowa wcześniej z pisma Biura (...) wynika wprost, że znaczna część zobowiązań finansowych A. S. (1) stanowi jej osobiste długi (niezwiązane z działalnością gospodarczą). Jedynie część tych zobowiązań

została zaciągnięta w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Jest to istotna kwestia, gdyż naturalną konsekwencją takiego stanu rzeczy było to, że długi te (a właściwie wymagalne raty zobowiązań kredytowych) nie były traktowane jako koszty prowadzonej przez A. S. (1) działalności gospodarczej. To z kolei powoduje, że dokumenty finansowe firmy (...) nie oddają rzeczywistej sytuacji finansowej podsądnej. To bowiem, że w danym miesiącu prowadzona przez nią działalność gospodarcza wykazywała zysk nie oznaczało, że środki finansowe w takiej wysokości oskarżona miała do swojej swobodnej dyspozycji albowiem z tych zysków musiała opłacić także osobiste zobowiązania finansowe (w czasie prowadzenia działalności gospodarczej oskarżona nie była zatrudniona w żadnym innym miejscu). Powyższe wyjaśnienia są istotne, ponieważ obrońca A. S. (1) we wniesionym środku odwoławczym starał się wykazać, że nie można jej przypisać umyślności działania z uwagi na wynikający z dokumentów finansowych prowadzonej przez nią działalności gospodarczej zysk za rok 2015 oraz miesiące styczeń oraz luty 2016 r. i związane z tym widoki podsądnej na odzyskanie płynności finansowej. Tymczasem wynikający z tego wycinka

dokumentacji firmy zysk nie był wcale równoznaczny z tym, że oskarżona w badanym czasie dysponowała wolnymi środkami finansowymi. Dodać tu jeszcze trzeba, że oskarżona nie regulowała też należności publicznoprawnych (podatek VAT, składki ZUS), z którymi zalegała jeszcze za rok 2015. Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy uznał za chybione odmienne i jednostronne stanowisko apelującego w tym zakresie.

5 *Obrońca błędnie interpretuje, że podejmowanie przez oskarżoną różnego rodzaju czynności jak zawieranie zleceń spedycyjnych (takich jak w przypadku pokrzywdzonego z podsądną) zostało uznane samodzielnie przez Sąd I instancji za działania przestępcze. W rzeczywistości był to jeden z elementów jakie łącznie spowodowały, że zachowanie podsądnej uznane zostało za wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk. Samo bowiem zlecenie pokrzywdzonemu wykonania płatnej usługi transportowej w żadnym wypadku nie wyczerpywałoby znamion oszustwa. Kluczowe jest jednak to, że już w momencie zlecenia tej usługi oskarżona wiedziała w jak trudnej znajduje się sytuacji finansowej (uniemożliwiającej jej de facto uregulowanie należności za to zlecenie z własnych środków finansowych), a mimo tego w momencie otrzymania zapłaty od (...) Sp. z o.o. nie przekazała umówionej części*

wynagrodzenia pokrzywdzonemu tylko wykorzystwała te pieniądze w całości według swojego uznania. Z wyjaśnień oskarżonej wynika wprost, że pieniądze uzyskane po wykonaniu usługi transportowej musiała przeznaczyć na bieżące funkcjonowanie firmy, tj. paliwo żeby samochód wyjechał w trasę (wyjaśnienia A. S. z rozprawy, k. 283v-284). Te przemilczane przez obronę okoliczności wyraźnie zmieniają ocenę prawnokarną zaprezentowanego w apelacji zachowania A. S. (1) z dnia 2 lutego 2016 r..

6 Niezrozumiałe dla Sądu odwoławczego są twierdzenia apelującego przedstawione w pkt 4 lit. d) apelacji albowiem oskarżona nie przeznaczyła na bieżące funkcjonowanie firmy, czy też utrzymanie rodziny przewidywanego dla siebie zysku w wysokości 50 Euro, tylko wykorzystwała na własne cele środki finansowe otrzymane od głównego zleceniodawcy w wysokości 920 Euro.

7 Na koniec niezbędne było zaznaczenie, że wyjaśnienia oskarżonej nie zostały uznane za niewiarygodne w części tylko dlatego, że występowała ona w niniejszym procesie w określonej roli. Stało się tak głównie dlatego, że jej nie zasługujące na wiarę wskazania były sprzeczne z pozostałymi dowodami, którym przypisano przymiot wiarygodności, a nadto nie odpowiadały one zasadom

doświadczenia życiowego, prawidłowego rozumowania i wiedzy. To natomiast, że A. S. (1) jako oskarżona w tym procesie była żywotnie zainteresowana wynikiem rozstrzygnięcia i miała powody by podawać w swoich wyjaśnieniach okoliczności niezgodne z faktycznym przebiegiem zdarzenia, stanowiło dodatkową okoliczność potwierdzającą trafność odmówienia cechy wiarygodności istotnej części jej wyjaśnień.

1Wniosek

1Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej A. S. (1) od stawianego jej zarzutu.

*1# zasadny
2# częściowo zasadny
3# niezasadny*

1Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

1Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by w badanej sprawie doszło do uchybień w zakresie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Nie zaistniały więc w tej sprawie żadne powody przemawiające za wydaniem orzeczenia reformatoryjnego.

<i>1Lp.</i>	<i>1Zarzut</i>	
<i>13.4.</i>	<p><i>1</i>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 193 § 1 kpk poprzez nieuprawnione poczynienie przez Sąd własnych ustaleń w zakresie sytuacji finansowej oskarżonej, tj. w szczególności, że już w dniu 2 lutego 2016 r. firma oskarżonej nie miała płynności finansowej, co wymagało wiadomości specjalnych posiadanych przez biegłego sądowego z dziedziny księgowości, który to dowód w sprawie w ogóle nie został przeprowadzony i co jako okoliczność istotna dla rozpoznania sprawy – niezwerifikowana w sposób jednoznaczny – winna po myśli art. 5 § 2 kpk zostać rozstrzygnięta na korzyść oskarżonej.</p>	<p><i>1#</i> zasadny <i>2#</i> częściowo zasadny <i>3#</i> niezasadny</p>
<p><i>1</i>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p><i>1</i> Nie miał racji obrońca, że poczynienie ustaleń odnośnie sytuacji finansowej A. S. (1) w jakiej znajdowała się ona w dniu 2 lutego 2016 r. wymagało wiadomości specjalnych posiadanych przez biegłego sądowego z dziedziny księgowości. Zgromadzona dokumentacja, w zestawieniu z dowodami osobowymi (w tym m.in. informacja przekazana z Biura (...)) była wystarczająca dla samodzielnego ustalenia tej okoliczności przez Sąd</p>		

Rejonowy. Organ orzekający nie wchodził przy tym w sposób nieuprawniony w rolę biegłego. obrońca niezasadnie oczekiwał w tej sprawie wielopłaszczyznowej analizy księgowej firmy oskarżonej i to od momentu rozpoczęcia przez nią działalności gospodarczej w branży transportowej, z uwzględnieniem niekorzystnych dla niej umów leasingowych. Z oczekiwaną przez obrońcę inicjatywą dowodową, którą miałyby przejawiać Sąd Rejonowy z urzędu nie wiązały się bowiem okoliczności istotne dla bytu zarzucanego oskarżonej przestępstwa oszustwa. Nie ulega wątpliwości, że sytuacja finansowa podsądnej w lutym 2016 r. była zła, czego miała ona świadomość. Oskarżona zresztą już w grudniu 2015 r. zawarła podobną umowę transportową jak z pokrzywdzonym (umowa z dnia 1.12.2015 r. z RAT-TRANS ze S., k. 61), gdzie termin płatności przypadał na 26 stycznia 2016 r. i nie uiściła należności w wysokości 4 720, 14 zł. Te wynikające z akt sprawy okoliczności faktyczne przekładały się bezpośrednio na obiektywny brak możliwości regulowania zobowiązań przez oskarżoną działającą w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Tak więc stanowisko Sadu Rejonowego w tej kwestii było całkowicie słuszne.

2 Naturalną konsekwencją powyższych ustaleń było uznanie za chybione przez Sąd

<p>II instancji dywagacji obrońcy odnośnie konieczności zastosowania zasady przewidzianej w art. 5 § 2 kpk.</p>		
<p>1Wniosek</p>		
<p>1Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej A. S. (1) od stawianego jej zarzutu.</p>	<p>1# zasadny 2# częściowo zasadny 3# niezasadny</p>	
<p>1Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>1Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. W przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia art. 193 § 1 kpk, ponieważ ustalenie czy w dniu 2 lutego 2016 r. oskarżona nie miała już płynności finansowej wcale nie wymagało zasięgnięcia opinii biegłego.</p>		
<p>1Lp.</p>	<p>1Zarzut</p>	
<p>13.5.</p>	<p>1Obraza przepisów postępowania – art. 5 § 2 kpk, tj. naruszenie zasady in dubio pro reo.</p>	<p>1# zasadny 2# częściowo zasadny 3# niezasadny</p>
<p>1Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>1 Znamiennym jest, iż w wymienionym przepisie art. 5 § 2 kpk nie chodzi o</p>		

wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości wątpliwość istnieje nadal, winien sięgnąć po regulę z art. 5 § 2 kpk. Tym samym zasada ta ma zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu, mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 167/19, Legalis nr 1967625). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednio szerokim spectrum dowodów, które były wystarczające (po ich prawidłowym ocenieniu przez Sąd) dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych. W ocenie Sądu odwoławczego nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które

<i>należałoby rozstrzygnąć na korzyść A. S. (1).</i>		
<i>1Wniosek</i>		
<i>1Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej A. S. (1) od stawianego jej zarzutu.</i>	<i>1# zasadny</i> <i>2# częściowo zasadny</i> <i>3# niezasadny</i>	
<i>1Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</i>		
<i>1Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. W badanej sprawie nie zaistniały żadne wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść podsądnej. Wobec tego obiektywnie rzecz biorąc nie było powodów by w jakikolwiek sposób ingerować w orzeczenie Sądu Rejonowego, które było całkowicie słuszne i prawidłowe.</i>		
<i>1Lp.</i>	<i>1Zarzut</i>	
<i>13.6.</i>	<i>1Obraza przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk poprzez brak przekonywującego wskazania, z jakiego konkretnego i rzeczywistego powodu odrzucono wersję oskarżonej, zgodnie z którą zakładając i prowadząc działalność gospodarczą, do której wniosła własny znaczny wkład finansowy,</i>	<i>1# zasadny</i> <i>2# częściowo zasadny</i> <i>3# niezasadny</i>

	<p><i>nie miała zamiaru nikogo oszukiwać i nie regulować zobowiązań, a ponadto istotne braki w zakresie ustaleń faktycznych, nadto także brak przekonującego uzasadnienia kary wymierzonej oskarżonej i rozważenia możliwości zastosowania regulacji art. 37a kk i wymierzenia oskarżonej kary rodzajowo łagodniejszej, tj. kary grzywny.</i></p>	
<p><i>1Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</i></p>		
<p><i>1 Kontrola odwoławcza nie potwierdziła by uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia zawierało braki mogące rzutować na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Przeciwnie, po zapoznaniu się z tym opracowaniem należało stwierdzić, że Sąd Rejonowy bardzo dokładnie i szczegółowo podał argumentację, która stanowiła podstawę dla odrzucenia części wyjaśnień oskarżonej jako niewiarygodnej i wyłączenia jej z materiału dowodowego stanowiącego podstawę wydanego orzeczenia. W uzasadnieniu nie zabrakło również przedstawienia powodów, dla których wymierzona została oskarżonej właśnie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z zastosowaniem środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary na okres 2 lat próby.</i></p>		

Uzasadniając taki a nie inny wymiar kary Sąd Rejonowy dał jednocześnie wyraz temu, że w jego ocenie wymierzenie kary innego rodzaju (z zastosowaniem art. 37a kk) byłoby w jego ocenie niewystarczające i nieadekwatne do wszystkich okoliczności sprawy (w tym stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości osądzanego zachowania). Nie można się również zgodzić ze skarżącym jakoby uzasadnienie nie zawierało argumentacji na ustalenie przestępczego zamiaru oskarżonej tj. wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego co do możliwości finansowych i braku zamiaru wykonania przyjętego na siebie zobowiązania. Sąd Rejonowy wskazał wprost na materiał dowodowy, który stanowił podstawę takiego przyjęcia. Znamiennym jest, że dowody wymienione przez Sąd I instancji w tym zakresie zostały wcześniej w procesie weryfikacji materiału dowodowego ocenione jako wiarygodne. Natomiast obrońca, opierając się właściwie jedynie o niewiarygodną część wyjaśnień podsądnej i zeznań jej męża A. S. (3), zmierzał do podważenia słuszności stanowiska Sądu I instancji. Z oczywistych względów (omówionych już w ramach zarzutu naruszenia art. 7 kpk) twierdzenia te nie mogły zostać zaakceptowane przez Sąd niższej instancji.

²Na marginesie Sąd odwoławczy zauważa, że

nawet w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisu art. 424 kpk przez sporządzenie uzasadnienia wyroku nieodpowiadającego wymogom z tego przepisu nie dochodzi do rażącego naruszenia prawa procesowego mogącego mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to z tego powodu, iż pisemne uzasadnienie wyroku jest dokumentem zawsze sporządzanym po wydaniu i ogłoszeniu wyroku, co czyni logicznym nieprawdopodobieństwem, aby ewentualne wadliwości takiego dokumentu mogły wyrzucić jakikolwiek wpływ na treść wydanego wcześniej wyroku (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2019 r., sygn. akt III KK 415/18, Legalis nr 1899290).

1Wniosek

1Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej A. S. (1) od stawianego jej zarzutu.

1# zasadny
2# częściowo zasadny
3# niezasadny

1Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

1Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Sąd odwoławczy nie stwierdził by sporządzone przez Sąd niższej instancji uzasadnienie zawierało jakiegokolwiek braki

w rozumieniu art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk. Dodać można, że nawet w przypadku stwierdzenia takich uchybień w toku kontroli instancyjnej, nie stanowiłoby to podstawy do uchYLENIA zaskarżonego orzeczenia z uwagi na treść art. 455a kpk.

1Lp.

1Zarzut

13.7.

1Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżona doprowadziła pokrzywdzonego do wykonania płatnej usługi transportowej, i to poprzez wprowadzenie pracownika pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości uiszczenia należności za wykonaną usługę, podczas gdy prawidłowa ocena całości zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na wyciągnięcie takiego wniosku:

2a) jak wynika z treści archiwum rozmowy z K. G. i innymi firmami – oskarżona kierując się tylko i wyłącznie celem osiągnięcia zysków z prowadzonej działalności gospodarczej, co jest nieodłącznym elementem każdej działalności gospodarczej, zamieściła ogłoszenie z ofertą, na którą odpowiedziało wiele firm, spośród których oskarżona wyłoniła ofertę pokrzywdzonego jako najkorzystniejszą pod kątem ceny jak i pozostałych

1# zasadny

2# częściowo zasadny

3# niezasadny

istotnych warunków jej realizacji,

3b) oskarżona nikogo nie doprowadziła do określonego działania w postaci przyjęcia oferty, tylko zamieściła stosowne ogłoszenie i następnie uzgodniła określone warunki – do nawiązania współpracy doszło zatem nie wskutek przedsiębrania jakichś bliżej niesprecyzowanych przestępczych zabiegów zmierzających do przymuszenia kogoś do czegoś, lecz wskutek zainteresowania pokrzywdzonego wykonaniem zlecenia na określonych warunkach,

4c) oskarżona nie wprowadziła żadnego pracownika pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości uiszczenia należności za zlecaną usługę – co należy raz jeszcze podkreślić, do nawiązania współpracy doszło wskutek zainteresowania wykonaniem zlecenia przez pokrzywdzonego, oskarżona nie składała zaś żadnych deklaracji ani zapewnień odnośnie swojej kondycji finansowej, a pokrzywdzony o to w ogóle nie pytał, ograniczając swoją weryfikację firmy oskarżonej, z którą zamierzał współpracować do analizy komentarzy na giełdzie transportowej.

1Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

1 Przedmiotowy zarzut stanowi powielenie omówionego już wcześniej w pkt. 3.3 oraz w części w pkt 3.2. zarzutu błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Jest to ważne, gdyż zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd. Może być on słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na merytoryczną niesłuszność wniosków sądu I instancji wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2019 r., I DO 39/19, Legalis nr 2236775). Wbrew temu co podawał skarżący, wiarygodny i miarodajny

materiał dowodowy dawał wystarczające podstawy do przyjęcia, że oskarżona doprowadziła do pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wykonania płatnej usługi transportowej i to poprzez wprowadzenie pracownika pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości uiszczenia należności za wykonaną usługę.

2 Analiza zawartości rozmów podsądnej z K. G. i przedstawicielami innych firm po zamieszczeniu przez A. S. (1) ogłoszenia przewozu towaru na internetowej giełdzie wcale nie wskazuje by oskarżona, jak podawał obrońca, wybrała ofertę najkorzystniejszą pod kątem ceny i innych warunków. A. S. (1) w rzeczywistości wybrała pierwszą firmę, która odpowiedziała na jej ogłoszenie i była skłonna wykonać je w podanym przez oskarżoną terminie. Nie sposób zgodzić się także z tym by przy zleceniu wykonania płatnej usługi transportowej kierowała się ona ceną, skoro K. G. wynegocjowała dodatkowe 20 Euro za wykonanie tej usługi od ceny wyjściowej zaproponowanej pierwotnie przez podsądną. A. S. (1) nie opierała się specjalnie zwiększeniu należności za zlecenie czym jednocześnie zmniejszyła swój faktyczny zarobek.

3 Sąd Rejonowy w żadnym miejscu uzasadnienia

nie wskazał by oskarżona przymusiła pokrzywdzonego przestępczymi podstępными działaniami do przyjęcia oferowanego przez nią zlecenia. Wszelkie dywagacje obrońcy na ten temat są więc nieuprawnione. Pewnym jest, że K. G. (działająca w imieniu firmy pokrzywdzonego) dobrowolnie odpowiedziała na ogłoszenie zamieszczone przez podsiadną i bez żadnego przymusu ze strony oferenta przyjęła zlecenie aby firma pokrzywdzonego wykonała płatną usługę transportową. Nie wyklucza to jednak przestępczego działania oskarżonej, która będąc świadomą swojej złej sytuacji finansowej w dniu 2 lutego 2016 r. zataiła tę informację przed K. G., a była to niewątpliwie okoliczność o której winna ona poinformować drugą stronę umowy celem uświadomienia jej ryzyka transakcji zawieranej z podmiotem mającym kłopoty z płynnością finansową. Warto dodać jeszcze, iż faktycznie co do zasady podmioty gospodarcze nie mają obowiązku informowania przy zawieraniu umowy o swej kondycji finansowej. Jednakże inaczej przedstawia się ta kwestia w sytuacji kiedy kontrahent nie ma możliwości realizacji przyjmowanego zlecenia. Wtedy zatajenie takiej informacji prowadzi do powstania błędnego wyobrażenia drugiej strony umowy o możliwościach finansowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z

dnia 8 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa 158/18, Legalis nr 2233114).

4 Błędne, a także sprzeczne z wiarygodnym materiałem dowodowym, było założenie obrońcy jakoby oskarżona wcale nie wprowadziła pracownika pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości uiszczenia należności za zleconą usługę. N. jest, że zaniechała ona poinformować przedstawiciela firmy pokrzywdzonego o swojej rzeczywistej sytuacji finansowej, co z kolei spowodowało podjęcie (obarczonej błędem wywołanym przez podsądną) decyzji o przyjęciu zlecenia. Znamiennym jest, że składając zeznania pokrzywdzony podał wprost, że gdyby wiedział o ryzyku przyjęcia tego zlecenia nie zdecydowałby się na wykonanie tej usługi. Nie bez znaczenia jest także i to, że dalsze zachowania oskarżonej (te mające miejsce po wykonaniu usługi transportowej przez pokrzywdzonego i otrzymaniu zapłaty od głównego zleceniodawcy) wyraźnie potwierdzają umyślność działania A. S. (1) oraz jej zamiar powstały już w chwili zlecenia pokrzywdzonemu wykonania umówionej usługi. Gdyby bowiem rzeczywiście oskarżona miała wolę wywiązania się z tego zobowiązania to po otrzymaniu pieniędzy od firmy (...) Sp. z o.o. przekazałaby umówioną część tych pieniędzy na rzecz

pokrzywdzonego zgodnie z terminem płatności faktury. Tymczasem tak się nie stało, a środkami uzyskanymi od kontrahenta oskarżona zadysponowała według swego uznania, z pominięciem zobowiązania ciążącego na niej wobec pokrzywdzonego M. W. (1). Co więcej, oskarżona w tym postępowaniu nie wykazała aby spożytkowanie spornych środków (920 Euro) na inny cel gospodarczy (zakup paliwa) miał się przełożyć na konkretny zysk przeznaczony dla pokrzywdzonego właściciela firmy (...) z S.. Wyjaśnić jeszcze należy, że wprowadzeniem w błąd w rozumieniu art. 286 § 1 kk może być każde zachowanie powodujące błędną ocenę rzeczywistości adresata tych podstępnych zabiegów. Obojętne jest przy tym, czy pokrzywdzony mógł sprawdzić prawdziwość twierdzeń sprawcy, czy mógł wykryć błąd przy dołożeniu znikomej nawet staranności. Łatwowierność pokrzywdzonego nie wyłącza karygodności wprowadzenia go w błąd przez sprawcę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 246/18, Legalis nr 1948619). Nie ma więc żadnego znaczenia dla oceny wyczerpania przez zachowanie A. S. (1) wszystkich ustawowych znamion zarzucanego jej przestępstwa to, iż pokrzywdzony ze swej strony nie pytał o kondycję finansową podświadnej, a weryfikację jej firmy

<i>ograniczył do analizy komentarzy na giełdzie transportowej.</i>		
<i>1Wniosek</i>		
<i>1Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej A. S. (1) od stawianego jej zarzutu.</i>	<i>1# zasadny 2# częściowo zasadny 3# niezasadny</i>	
<i>1Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</i>		
<i>1Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu.</i>		
<i>1Lp.</i>	<i>1Zarzut</i>	
<i>13.8.</i>	<i>1Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżona dodatkowo działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej na szkodę pokrzywdzonego, podczas gdy prawidłowa ocena całości zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na wyciągnięcie takiego wniosku z uwagi na: 2a) działanie w celu osiągnięcia zysków czy też korzyści majątkowych jest nieodłącznym elementem prowadzenia działalności gospodarczej, tak było też w przypadku umowy zawartej w pokrzywdzonym,</i>	<i>1# zasadny 2# częściowo zasadny 3# niezasadny</i>

	<p><i>z której to umowy oskarżona spodziewała się zysku na poziomie 50 Euro,</i></p> <p><i>3b) żaden z dowodów nie wskazuje, a zamiaru oskarżonej nie można tutaj domniemywać, że już w chwili zawierania umowy z pokrzywdzonym oskarżona chciała oszukać pokrzywdzonego działając z zamiarem bezpośrednim na jego szkodę,</i></p> <p><i>4c) wnioskowanie o zamiarze oskarżonej oszukania pokrzywdzonego poprzez powiązanie tego wniosku z faktem nieregulowania powstałej szkody aż do chwili wyrokowania jest całkowicie nieuprawnione albowiem jak wynika z istoty postępowania upadłościowego, i co potwierdza załączone do niniejszej apelacji pismo syndyka z dnia 19 maja 2018 r. – oskarżona została zobowiązana m.in. do nieregulowania żadnych zobowiązań powstałych przed dniem ogłoszenia upadłości, tj. powstałych przed dniem 9 maja 2018 r.</i></p>	
<p><i>1Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</i></p>		
<p><i>1 Głównym błędem w redakcji tego zarzutu jest odnoszenie się przez obrońcę do kwoty 50 Euro, czyli kwoty zysku jaki oskarżona miała osiągnąć jako pośrednik z podzlecenia M. W. (1) wykonania płatnej usługi transportowej. Natomiast w sprawie chodziło</i></p>		

o to, że oskarżona według swojego uznania i z pokrzywdzeniem drugiego kontrahenta rozporządziła kwotą otrzymaną jako zapłata z firmy (...) Sp. z o.o., tj. 920 Euro. Jest to istotne albowiem zupełnie zmienia ocenę prawnokarną zachowania A. S. (1). Sąd Okręgowy nie podważa w żaden sposób tego, że działanie w celu osiągnięcia zysków jest nieodłącznym elementem prowadzenia każdej działalności gospodarczej. Jednakże nie może się to odbywać ze szkodą dla pozostałych uczestników obrotu gospodarczego i to jeszcze za pomocą wprowadzenia w błąd innej firmy w celu doprowadzenia jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W takim bowiem wypadku zachowanie danej osoby (jak to miało miejsce w odniesieniu do A. S. (1)) wyczerpuje znamiona przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 kk. Gdyby rzeczywiście oskarżona rozdysponowała wyłącznie kwotą 50 Euro (jak przyjmowano w środku odwoławczym), a pozostałą kwotę – 920 Euro – przekazałaby ona zgodnie z ustaleniami na rzecz pokrzywdzonego nie byłoby w takim przypadku mowy o żadnym przestępstwie.

2 Nie miał również racji apelujący, że żaden z dowodów nie wskazuje by już w chwili zawierania umowy z pokrzywdzonym oskarżona chciała go oszukać działając z zamiarem

bezpośrednim na jego szkodę. Analiza dokumentacji finansowej dotyczącej zarówno firmy prowadzonej przez oskarżoną, jak i podsądnej jako osoby fizycznej (w szczególności informacji z Biura (...)) wskazuje jednoznacznie i zostało już kilkakrotnie podkreślone w tym uzasadnieniu, że w dniu 2 lutego 2016 r., w momencie zawierania umowy z M. W. (1) na płatne wykonanie usługi transportowej, A. S. (1) miała świadomość swojej złej sytuacji finansowej i braku realnej możliwości uiszczenia wynagrodzenia na rzecz pokrzywdzonego za to zlecenie, a mimo tego nie poinformowała o tym fakcie pracownika M. W. czym wprowadziła go w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Podkreślić trzeba, że taki wniosek wynika ze wszystkich wiarygodnych dowodów odczytywanych łącznie. Zresztą każdorazowo ustalanie strony podmiotowej danego przestępstwa następuje w oparciu o całokształt materiału dowodowego, który w wyniku poprzedniej weryfikacji został uznany za wiarygodny. Dodać jeszcze należy, że w żadnym razie zamiar oskarżonej nie był przez Sąd Rejonowy domniemywany, jak zupełnie nietrafnie sugerował obrońca.

3 Sąd Rejonowy prawidłowo uczynił wiążąc ustalenia faktycznie odnośnie zamiaru bezpośredniego kierunkowego A. S. (1) w zakresie zarzuczonego jej przestępstwa z

faktem zupełnego zaniechania uiszczenia przez nią na rzecz M. W. (1) jakichkolwiek pieniędzy tytułem zapłaty za wykonaną usługę transportową. Okoliczność ta rzeczywiście stanowiła dodatkowe potwierdzenie, że już w chwili zlecenia pokrzywdzonemu wykonania tej usługi oskarżona wcale nie miała zamiaru zapłacić na jego rzecz żadnych pieniędzy. Nie ma tutaj większego znaczenia to, że pismem syndyka z dnia 19 maja 2018 r. A. S. (1) została zobowiązana do nieregulowania żadnych zobowiązań powstałych przed dniem ogłoszenia upadłości – przed 9 maja 2018 r. Zobowiązanie to zostało bowiem nałożone na oskarżoną dopiero z dniem 19 maja 2018 r., a należność za fakturę VAT nr (...) wystawioną przez M. W. (1) miała być uiszczona najpóźniej do dnia 20 marca 2016 r. Daty te dzieli okres przeszło 2 lat, a mimo tego w tym czasie oskarżona nie zapłaciła na rzecz pokrzywdzonego zupełnie nic. Faktem jest, że z końcem 2016 r. oficjalnie zakończyła ona prowadzenie działalności gospodarczej. Jednakże od tego czasu do chwili wszczęcia postępowania upadłościowego jej jako konsumenta nie podjęła ona żadnych widocznych kroków w celu spłacenia rzeczzonego zobowiązania, choć jest ona osobą zdrową i nie ma żadnych przeciwwskazań do podjęcia pracy, a nadto w okresie kiedy była zarejestrowana

<p><i>jako bezrobotna otrzymywała oferty pracy, które każdorazowo odrzucała. Posażona przybrała postawę bierną, pozostając na utrzymaniu męża i zaniechując spłacania obciążających ją długów. Takie okoliczności musiały być ocenione negatywnie i miały niewątpliwy wpływ w procesie ustalania zamiaru przyświecającego oskarżonej w dniu 2 lutego 2016 r. względem mienia pokrzywdzonego.</i></p>		
<p><i>1Wniosek</i></p>		
<p><i>1Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej A. S. (1) od stawianego jej zarzutu.</i></p>	<p><i>1# zasadny 2# częściowo zasadny 3# niezasadny</i></p>	
<p><i>1Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</i></p>		
<p><i>1Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu.</i></p>		
<p><i>1Lp.</i></p>	<p><i>1Zarzut</i></p>	
<p><i>13.9.</i></p>	<p><i>1Obraza przepisów postępowania, a mianowicie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 9 § 1 kk poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, w której w okolicznościach sprawy nie można mówić o z góry powziętym zamiarze bezpośrednim oszukania</i></p>	<p><i>1# zasadny 2# częściowo zasadny 3# niezasadny</i></p>

	<p><i>pokrzywdzonego przez oskarżoną, lecz o niezawinionym braku możliwości wykonania zobowiązania.</i></p>	
<p><i>1Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</i></p>		
<p><i>1 W pierwszej kolejności trzeba wskazać, że przedmiotowy zarzut został błędnie zakwalifikowany jako obraza przepisów postępowania, choć w rzeczywistości dotyczył on obrazy prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej. obrońca był dość niekonsekwentny w zakatalogowaniu omawianego zarzutu zgodnie z regulacją art. 438 kpk, gdyż w petitum apelacji wskazał na obrazę przepisów postępowania, a w uzasadnieniu pisał już o obrazie prawa materialnego. Sąd Okręgowy potraktował jednak ten zarzut jako obraza prawa materialnego, o której mowa w art. 438 pkt 1 kpk.</i></p> <p><i>2 Niezbędne jest jeszcze wyjaśnienie, iż zarzut obrazy prawa materialnego z części szczególnej kodeksu karnego może być postawiony tylko wówczas, gdy skarżący akceptuje dokonane przez sąd meriti ustalenia faktyczne. Sąd I instancji w pierwszej kolejności dokonuje ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który w procesie analizy i</i></p>		

oceny uzna za wiarygodny. Następnie zaś ustalony stan faktyczny składający się z elementów strony przedmiotowej i podmiotowej poddaje prawnemu – karnej analizie w aspekcie tego, czy ustalone przez sąd zachowanie oskarżonego wyczerpuje, czy też nie znamiona określonego przepisu lub przepisów (przy kumulatywnej kwalifikacji prawnej). Ze wskazanych powodów jednoczesne kwestionowanie dokonanych przez sąd meriti ustaleń faktycznych oraz przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej należy uznać za błędne, a zarzut obrazy prawa materialnego dodatkowo należy potraktować jako przedwczesny. Jest on bowiem aktualny dopiero wówczas gdy skarżący akceptuje w całości ustalenia faktyczne dokonane przez ten sąd (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 marca 2019 r., sygn. akt II AKa 359/18, Legalis nr 2123398).

3 Mając na uwadze treść przytoczonego wyżej judykatu, który zasługiwał na pełną akceptację tutejszego Sądu odwoławczego, przedmiotowy zarzut uznano za zupełnie nieuzasadniony, gdyż kwestionując poprawność zastosowania przepisu art. 286 § 1 kk obrońca jednocześnie dalej zmierzał do podważenia słuszności ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Kwestia trafności ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, w

tym szczególnie w zakresie wypełnienia ustawowych znamion zarzuczonego przestępstwa (w tym strony podmiotowej) została już kompleksowo i w szczególności omówiona w poprzedniej części niniejszego uzasadnienia w pkt 3.7. oraz 3.8. Nie ma więc potrzeby powtarzania w tym miejscu tej argumentacji. Sąd Okręgowy ograniczył się więc tylko do wskazania, że zgromadzone w sprawie, wiarygodne dowody nie dawały podstaw do przyjęcia, że ze strony oskarżonej doszło jedynie do niezawinionego braku możliwości wykonania zobowiązania. Przeciwnie, dowody te ukazywały, że w rzeczywistości dopuściła się ona przestępstwa usankcjonowanego w art. 286 § 1 kk.

1Wniosek

1Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej A. S. (1) od stawianego jej zarzutu.

**1# zasadny
2# częściowo zasadny
3# niezasadny**

1Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

1Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławczy potwierdziła trafność zastosowania przez Sąd I

<p><i>instancji art. 286 § 1 kk i uznania, że zachowanie A. S. (1) z dnia 2 lutego 2016 r. wyczerpywało wszelkie ustawowe znamiona tego typu czynu zabronionego, zarówno od strony przedmiotowej, jak i podmiotowej.</i></p>		
<p>1Lp.</p>	<p>1Zarzut</p>	
<p>13.10.</p>	<p>1Rażąca niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej i stopień zawinienia w każdym razie nie były duże. Nadto względ na cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara powinna osiągnąć w stosunku do skazanego niekaranego za przestępstwa podobne oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, zważywszy dodatkowo na cele postępowania upadłościowego, w pełni uzasadniał łagodniejsze potraktowanie oskarżonej i wymierzenie jej łagodniejszej kary, tj. przy zastosowaniu przepisu art. 37a kk kary grzywny w wysokości nie wyższej niż 150 stawek dziennych po 10 zł każda stawka.</p>	<p>1# zasadny 2# częściowo zasadny 3# niezasadny</p>
<p>1Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

1 *Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła wskazań obrońcy jakoby w fazie wyrokowania pominięte bądź błędnie ocenione zostały jakiejkolwiek okoliczności łagodzące. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji dostrzegł i odpowiednio wyważył wszystkie te okoliczności łagodzące, jak i okoliczności obciążające. Sąd niższej instancji nie dopuścił się również żadnych uchybień w zakresie oceny stopnia winy oraz społecznej szkodliwości zachowania A. S. (1). Sąd II instancji w pełni popiera wszystkie rozważania poczynione na ten temat w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Warto dodać, że wszelkie okoliczności łagodzące wymieniane przez obrońcę w apelacji (pozytywna opinia środowiskowa o oskarżonej, prowadzenie ustabilizowanego trybu życia oraz brak uprzedniej karalności za przestępstwa) zostały wzięte pod uwagę przez Sąd Rejonowy i uwzględnione w ostatecznym wymiarze kary.*

2 *Faktem jest, że ustawowe zagrożenie za czyn z art. 286 § 1 kk teoretycznie umożliwiało zastosowanie instytucji przewidzianej w przepisie art. 37a kk. Znamionym jest, że w tym przepisie nie przewidziano szczegółowych dyrektyw dotyczących orzekania w miejsce kary pozbawienia wolności kary grzywny*

bądź kary ograniczenia wolności, co oznacza, że sąd powinien kierować się ogólnymi dyrektywami sądowego wymiaru kary oraz dyrektywami szczegółowymi odnoszącymi się do konkretnego sprawcy i popełnionego przez niego przestępstwa. Norma z art. 37a kk stanowi pewnego rodzaju odstępstwo od zasady, zgodnie z którą - za przypisany czyn wymierzana jest kara, która przewidziana została jako sankcja karna za konkretne przestępstwo. Sąd też przy art. 37a kk sąd obowiązany jest do indywidualnego podejścia i całościowego przeanalizowania konkretnego przypadku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 czerwca 2019 r., II AKA 251/18, LEX nr 2706356, KZS 2019/10/62, OSA 2019/7/3-18). Sąd Okręgowy w pełni zgadza się z argumentacją Sądu Rejonowego, że wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuściła się oskarżona, wysoki stopień winy oraz szereg stwierdzonych okoliczności obciążających (spowodowanie szkody w majątku pokrzywdzonego, naruszenie zasad regulujących pewność obrotu prawnego, unikanie kontaktu z pokrzywdzonym, brak ze strony oskarżonej aktywności zmierzającej do spłaty zaległości) stały na przeszkodzie zastosowaniu instytucji uregulowanej w art. 37a kk. Sąd I instancji trafnie uznał, że w

<p><i>tym konkretnym przypadku jedynie kara pozbawienia wolności z zastosowaniem środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary na okres 2 lat próby będzie w stanie zrealizować wszystkie cele kary, zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i indywidualnej.</i></p>		
<p><i>1Wniosek</i></p>		
<p><i>1Zmiana zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonej kary grzywny w wysokości nie wyższej niż 150 stawek po 10 zł każda.</i></p>	<p><i>1# zasadny</i> <i>2# częściowo zasadny</i> <i>3# niezasadny</i></p>	
<p><i>1Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</i></p>		
<p><i>1Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kara zasadnicza wymierzona oskarżonej nie była, wbrew stanowisku apelującego, niewspółmierna i nie było żadnych powodów by ingerować w jej wymiar. Zaproponowana przez obrońcę kara grzywny i to w tak symbolicznym rozmiarze (1 500 zł) nie byłaby adekwatna do charakteru popełnionego występkę i stanowiłaby wyraz niezrozumiałego pobłażania dla sprawcy przestępstwa oszustwa.</i></p>		

<i>1Lp.</i>	<i>1Zarzut</i>	
13.11.	1 Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż koszt dojazdu obrońcy (chodziło o pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego–dop. SO) w wysokości 1.253,70 zł stanowił uzasadniony w rozumieniu art. 616 § 1 pkt 2 kpk wydatek strony, podczas gdy koszt ten nie został w żaden sposób wykazany, tj. strona nie wykazała, aby koszt ten faktycznie poniosła oraz w jakiej wysokości. Wg. apelującego nie wyjaśniono skąd wynika stawka 0,8358 zł/km, która obowiązuje do rozliczania pracownika zatrudnionego w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju i która z racji braku bezpośredniego odesłania nie może być wprost stosowana do kosztów dojazdu pełnomocnika strony; dla skarżącego stawka na tym poziomie, przy jednoczesnym uwzględnieniu ceny paliw rzędu około 5 zł/l, nie daje podstaw aby uznać za uzasadniony wydatek paliwowy 83,58 zł na 100 km.	1# zasadny 2# częściowo zasadny 3# niezasadny
1 Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
1 Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Okręgowy nie miał żadnych wątpliwości, że koszty przejazdu pełnomocnika oskarżyciela		

posiłkowego na poszczególne terminy rozpraw zostały właściwie przez Sąd Rejonowy rozliczone. Dla wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia w zakresie kosztów dojazdu adwokata (wydatek strony) należy odwołać się do regulacji § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, w którym mowa zarówno o „kosztach zastępstwa prawnego”, jak i „kosztach adwokackich”. Przytoczony akt prawny rozdziela więc kwestie wynagrodzenia adwokata z tytułu zastępstwa procesowego od wynagrodzenia przysługującego adwokatowi z innych aniżeli zastępstwo procesowe tytułów (przykładowo koszty związane z dojazdem na wyznaczone terminy rozpraw). Przytoczone rozporządzenie przewiduje więc podstawę zwrotu adwokatowi z wyboru niezbędnych i udokumentowanych wydatków. W orzecznictwie przyjmuje się (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2015 r., sygn.. akt II KO 83/14, Legalis 1213115), iż zwrot wydatków adwokata związanych z przejazdem na rozprawę powinien odbywać się stosownie do unormowania art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2004 r. poz. 2088) oraz § 2 rozporządzenia

Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. z 2002 r. Nr 27, poz. 271), ustalając górny pułap kosztów używania pojazdów do celów służbowych pokrywanych przez pracodawcę według stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu, który dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ wynosi 0,8358 złotych. Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy uznał za prawidłowe pod względem faktycznym i prawnym rozstrzygnięcie przez Sąd Rejonowy o obowiązku zwrotu przez oskarżoną na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów poniesionych przez niego z tytułu wydatków za dojazdy adwokata na poszczególne terminy rozpraw. Wysokość tych kosztów została udokumentowana przedłożonym do akt sprawy spisem kosztów (k. 375) i co istotne nie przekraczała maksymalnych kwot wynikających z przytoczonych wyżej aktów prawnych. W konsekwencji za w pełni zasadne należało uznać obciążenie oskarżonej całością poniesionych przez stronę przeciwną kosztów związanych z wydatkami pełnomocnika na dojazdy do sądu na rozprawy. Wszelkie

zaś odmienne twierdzenia apelującego należało potraktować jako subiektywne zapatrywania skoro były one sprzeczne z powszechnie obowiązującą praktyką i przepisami regulującymi rozliczenia wydatków poniesionych przez stronę z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika.

2Można jedynie zwrócić uwagę Sądowi Rejonowemu aby orzekając w zakresie wydatków strony podawał dokładną podstawę prawną rozstrzygnięcia, co ułatwiłoby stronom analizę zasadności wydanej w tym zakresie decyzji.

1Wniosek

1Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie kosztów procesu.

*1# zasadny
2# częściowo zasadny
3# niezasadny*

1Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

1Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Sąd Okręgowy nie stwierdził żadnych uchybień w zakresie nałożonego na oskarżoną obowiązku zwrotu oskarżycielowi posiłkowemu uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

11.1.		1# art. 439 k.p.k.
1Zwiężle o powodach uchylenia		
12.1.	1Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	1# art. 437 § 2 k.p.k.
1Zwiężle o powodach uchylenia		
13.1.	1Konieczność umorzenia postępowania	1# art. 437 § 2 k.p.k.
1Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
14.1.		1# art. 454 § 1 k.p.k.
1Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
1Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	1Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	<i>Przytoczyć okoliczności</i>
2.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 2 do kosztów procesu należą uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika. Natomiast z art. 636 § 1 kpk wynika, że w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego lub oskarżycielka posiłkowego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy.</p> <p>Ustanowiony przez oskarżyciela posiłkowego pełnomocnik wniósł na rozprawie apelacyjnej w dniu 2 lipca 2020 r. o zasądzenie od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej. Przytoczone przepisy przemawiały za takim orzeczeniem. Wysokość kosztów została ustalona w oparciu o § 1 pkt 2, § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 11 ust. 7 oraz § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).</p>
3.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł tj. ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.) i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973</p>

r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył jej opłatę za II instancję w kwocie 120 zł. W tej sprawie nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające zwolnienie oskarżonej od obowiązku poniesienia kosztów procesu. Jest ona osobą zdrową, sprawną, która może w każdej chwili podjąć zatrudnienie i uzyskać odpowiednie środki finansowe na pokrycie kosztów niniejszego procesu.

7. PODPIS

1Hanna Bartkowiak